

Yevmiye 13480

Emin Reşah

2016-08-21 18:00:15

Kavganın Özü

Bu yazı 15.7'den önce yazıldı.

Yıllar yıllar önce, hayat hakkındaki tercihlerim daha tazeyken, kendimi bir ikilemde buldum. *Batılı olmak ve müslüman olmak.*

Bunun bir ikilem olmadığını, ya batılı ya müslüman değil hem batılı hem müslüman olunabileceğini söyleyecekler çıkacaktır. Ancak o zaman sorduğum soru başkaydı: Evet, hem batılı hem müslüman olunur, ancak hem birinci sınıf batılı, hem birinci sınıf müslüman olunabilir mi?

Bunun *birinci sınıf müslüman* kısmı, o zaman da, şimdi de, becerebileceğime inandığım bir konu değildi, yine de bir şansım olabilirdi. Kendim dışında bir mania yoktu. Ancak *birinci sınıf batılı* tarafının, kendim istesem de mümkün olmadığını farkettim. En iyi ihtimalle bir *devşirme* olabilirdim, onların kurduğu düzenin daha iyi akmasını sağlayan bir parçası olabilirdim ancak bu durumda bile *birinci sınıf batılı* olmayacaktım. Adımı, geçmişimi, kendimi değiştirmedığım, olmadığım bir şeymiş gibi yapmaya çalışmadığım sürece olamazdım, olmadığım bir şeymiş gibi yapmaya çalışmak da beni sadece özentili bir batılı yapardı, birinci sınıf değil.

Batılı olmak elimde değildi, çünkü o normu ben belirleliyordum. Normun şartlarından biri, en azından Hristiyan bir geçmişe sahip olmaktı mesela. Ateist bile olsa, bir insanın Hristiyan kültür dairesinde yetişmesiyle, Müslüman kültürüyle yetişmesi arasında fark vardı, *ex-muslim* veya *ex-christian* arasındaki fark.

Bunun yanında, düzenlerinin afixeti devam ettiği sürece senin becerilerinden faydalanmalarına izin vereceklerini ve belki önemli konular da edinebileceğimi ancak düzenlerinin değişme tehlikesi söz konusu olduğunda, muhtaç mülteci de olsan, meslek sahibi profesyonel de, seni aralarında istemeyeceklerini sezdim. O zamandan beri gördüklerlerim de bu fikrimi teyit etti. Trump denen adam, müslümanların ABD'ye girmesini yasaklayacağını söylediğinde ve bunu söyleye söyleye başkan adayı olduğunda, pek şaşırdığımı söyleyemem.

Biz onlardan değiliz, kendimizi ne kadar onlara benzetmeye çalışsak da onlardan olmayacağız. Bu bizim elimizde değil, çünkü son bin senedir onların antitezi

olarak yaşamış bir milletin, kendini unutturması mümkün değil.

Bu fikrim, o zamandan beri tüm siyasi anlayışıma yön verdi. Kur'an-ı Kerim'i okuduğumda da, *inanıyorsanız üstünsünüz* diyen ayetin manasının, maddi bir üstünlük değil, vazgeçilemez, devredilemez bir üstünlük olduğunu ve müslümanın üstünlükten başka çaresinin olmadığına inandım.

O zamandan beri de bu üstünlüğü istemeyen, devretmek isteyen, gavurla eşit olmayı üstünlüğe tercih eden, gavura karşı ezik hisseden, gavurun düzenine entegre olup hayatının keyfini sürmek isteyen, gavurun diliyle konuşup kardeşlerini tahkir eden, gavura hayran olup kardeşini aşağılayan, gavura merhametli olup, kardeşine sert olan, gavurun vaadine kanıp kardeşini satan, hayatını gavur gibi yaşamak isteyen çok insan gördüm ve tarihte de bunların çok olduğunu okudum.

Bunların bu zamandaki bazıları, mesela *keşke İstanbul'u fethetmeseydik* veya *hah Ayasofya'yı kiliseye çevirelim* diyen insanlardır. Bunun, halimizdeki maddi eksikliklerin, kültür garabetinin, medeniyetsizliğin etkisiyle söylüyorlar belki, ev diye yaptığımız kabalıklara, sokak diye yaptığımız garabetlere, bunların içinde yaşayan ve gezen insanlara bakıp söylüyorlar belki, belki mazur da görülebilirler bunun için.

Müslümanın bir vazifesi hakkı hak, batılı batıl görmekse eğer, içinde yaşadığımız durumların vazifemiz olan üstünlüğe uymadığını görmek de bu hakkın cüzlerinden biri. İncamızdan kaynaklanan bir üstünlüğümüzü, maddi alan sirayet ettiremiyorsak, bunun sebebi, o incanın hakkını vermiyor olmaktır. Ancak çoğumuz, bu incanın hakkını vermiyor olmayı, üstünlüğün ademi gibi yorumluyorlar ve buradan da biteviye aşağılık kompleksi üreten, kendini batının evlerinde ve saraylı sokaklarında daha mutlu hisseden, kendini gavurun konağında hizmetçi olarak hayal etmeyi, müslüman olarak düşünmeye tercih eden bir insan tipi çıkıyor. Dediğim gibi, bunların ekseriyetini, hayatının sadece suyun akışına göre belirleyen insanları belki mazur görebiliriz. Ancak onların şahıslarını mazur görmemiz, yaptıklarının, söylediklerini ve gavur karşısında duydukları aşağılık komplekslerini makbul gördüğümüz anlamına gelmez.

Hele bu kompleksleri bize dinin cüzü gibi satmaya çalışan hocaefendileri, ettiği bedduanın içinde *demokrasi* sıkıştırınca makbul müslüman olacağını sanan safları, kitabı okuduğu halde bile insanları ezikliğe sevkedenleri, müslümana üstünlüğünü unutturmaya çalışan hainleri unutacağımız, görmeyeceğimiz anlamına da gelmez. Biri bir müslümanı, ne kadar *kıro* olursa olsun, dininden dolayı aşağıladığında, gavur gibi olmadığı için aşağıladığında, ona burun kıvrındığında, alay ettiğinde, onu gavura nazaran aşağıda gördüğünde, gavura gösterdiği sevgiyi ondan esirgediğinde, ben de sırf müslüman olduğu için o kardeşimin yanında bulunurum.

Bunu mesela, neden onca yanlışına rağmen Erdoğan'ı desteklemeye başladığının da açıklamasıdır. Onu *batının muteber adamı* olduğu sürece desteklemedim, ancak ne zamanki dininden, söylediklerinde, kareli ceketinden, ifadelerindeki gavurluğun aksine sözlerden dolayı ona cephe alındı, ben de onun tarafına geçtim. Yaptığı pek çok siyasi yanlış, veya fikrindeki boşluklara, sathiliğe, etrafın-

daki akbabaları kovmayışına ve sair menfi taraflarına rağmen, “başınıza zeytin tanesi gibi siyah bir köle de geçse itaat ediniz” diyen peygamberin hikmeti gereği, sırtlandığı yükü ondan daha iyi taşıyacak da kimse olmadığından, hala onun tarafındayız.

Bunun ötesinde, müslümanın devletle ve tarihle ilişkisini de bu *Allah’tan başkasına teslim olmayan üstün ümmet* fikrinin yön vermesi gerektiğine kaniyim. Osmanlı’nın günümüze bırakabileceği tek miras, bizim bu üstünlüğün hakkını vermiş ve bunu da bir vazife olarak bize devretmiş dedelerimiz olduğudur. Yoksa kurumlarıyla Osmanlı’yı diriltmeye çalışmak, *hakkı hak gören* müslümanın zorlayacağı bir *dava* değildir. Osmanlı’dan kasıt nedir hem, devşirme sistemi mi, tımarlı sipahiler mi, millet sistemi mi, yoksa padişahlık mı? Bunların hiçbirisi bugün için manası olan, üzerinde durup, peşinde koşmaya değen fikirler değildir, buna mukabil Osmanlı bir hikaye yazmış ve bize bu hikayenin parçası olma şerefini bırakmıştır. Yapabileceğimiz de bu üstünlük vasfını hakkıyla devam ettirebilmektir.

Devlet fikri de aynı şekilde bize bu *Allah’tan başkasına teslim olmayan üstün müslüman* fikrine destek olduğu sürece lazımdır. İslam devlet için değil, devlet İslam için bir araçtır. Bu aracı en iyi şekilde kullanmak, adaleti, hakkı, hukuku, kamu düzenini ve genel olarak insanların hayatlarından memnuniyetini sağlamak müslümanın vazifesidir.

Anadolu’ya müslüman Türklerden önce de Türkler geldi, bunlar müstakil bir oluş yerine Bizans’ın askerliğini tercih ettiler. Onun dinine geçtiler, ondan oldular ve en son onların torunları mübadele ile beraber Rumların yanına gönderildiler. Bu bize Türk de olsa, herhangi bir milletin, Batı’nın kuyrukçuluğunu yaptığında akıbetinin onda erimek olduğunu gösterir.

Biz Batı’da eriyecek miyiz? Batı’nın bir parçası mı olacağız? Bunu istesek de yapabilir miyiz? Canlarını bin yıldır acıtan bir milletin, artık değiştiğine inanacaklar mı? Yoksa onun antitezi mi olacağız? Son elli yıldır mihverini kaybetmiş, ne istediğini bilmeyen ve bunu bir meziyet addeden bir medeniyetin kuklası mı olacağız? Bu kavganın kavgasıdır.